

<p>Stukken voor de Redactie te zenden vóór den 15en der maand aan: G. D. DUURSMA, Achter de Hoven 114 bis, LEEUWARDEN.</p>	<p>Redactie: G. D. DUURSMA. J. M. VAN DEN HOUTEN.</p> <p>Girorekening No. 133550 - HEESCH bij Oss.</p>	<p>Alle correspondentie te richten aan het Secretariaat Adres: Mej. M. C. KARSTEN, TERBORG.</p>
<p>Hoofdbestuur: CHR. DE RINGH, <i>Voorzitter</i>, Hilversum, van Ostadelaan 23; Mej. M. C. KARSTEN, <i>Secretaresse</i>, Terborg; S. P. C. VAN ROMUNDE, <i>Penningmeester</i>, Heesch bij Oss; G. D. DUURSMA, Leeuwarden, Achter de Hoven 114 bis; J. M. VAN DEN HOUTEN, Rotterdam, Mathenesserlaan 364.</p>		

VIERDE BRIEF VAN DEN CACTUSJAGER.

(Slot.)

Voordat ik mijn voornaamste Rebutia's gevonden had, bezocht ik een heel belangrijk cactusgebied n.l. het bijna tropische Bolivia. Hier hooren *C. Spachianus* en *C. macrogonus* thuis en niet in Argentinië, zooals ik wel eens gelezen heb. Later vond ik *C. Roezlii* en *C. Herzogianus*, die tot dezelfde groep behoort, maar misschien tot een apart geslacht gerekend moet worden, want de bloemen zitten dicht bijeen en hebben geen duidelijk herkenbare kelkbladen meer.

Intusschen was het droge jaargetijde aangebroken: de regenbuien werden korter en hielden tenslotte geheel op: een wolkenlooze blauwe hemel breidde zich boven het hoogland uit. Kort daarop was het winter geworden, de thermometer daalde des nachts tot 10° onder nul. Terwijl het overdag steeds heel warm is, kan het hier des nachts nog veel kouder worden. Deze buitengewoon groote temperatuursverschillen verdragen de meeste *Lobivia*'s en verscheiden *Rebutia*'s uitstekend: zij schijnen voor koude of hitte volkomen onverschillig te zijn. We zouden daarom kunnen zeggen, dat deze soorten bij ons des winters heel koel gehouden moeten worden om veel bloemen voort te kunnen brengen: hoewel zij bij ons niet winterhard zijn, door verschillende ongunstige omstandigheden in de cultuur.

Winterhard zouden slechts die planten zijn, die ook in hun geboorteland des winters aan veel vocht zijn blootgesteld en dat zijn

slechts enkele soorten. Het hoogland is 's ochtends berijpt, maar overigens volkomen droog. Wel kan men de meeste soorten uit dit gebied bij ons des zomers buiten kweeken. Er zijn *Opuntia*'s uit het hoogland, die in den regentijd ontzettend veel water verdragen kunnen, want in dien tijd is de Altiplano in een meer herschapen. Onze kennis van de *Opuntia*'s uit het hooggebergte is nog heel onvolledig; zoo reket men de mooie *Airampo*'s bijna allen tot de *Opuntia*'s, hoewel ze heel andere kenmerken bezitten. De altijd witblijvende *Op. albisaetacens* n. sp. is heel mooi. Het schijnt soms of de berghellingen met sneeuw zijn bedekt, zoo dicht bijeen groeien deze planten op sommige plaatsen.

De schoonheid van het winterlandschap in het hooggebergte is dikwijls overweldigend groot. Zoo reed ik eens in Zuidelijke rich-

CURT BACKEBERG. de Cactusjager.

ting over de hooge Pampa: het was in den vroegen ochtend en bijzonder koud. De hoogvlakte was met rijp bedekt, de poelen dichtgevroren en tot den horizon zag men niets, zelfs geen Tola, die toch nog op groote hoogte voorkomt. In de verte rezen de witte toppen van de Westelijke Cordilleras omhoog, als achtergrond van de met rijpoverdekte vlakte. Zij deden mij denken aan ijsbergen in een oneindige Poolzee.

Er viel in deze streek voor mij niets te vinden dan een paar *Opuntia*'s, die blijkbaar een bijzonder aanpassingsvermogen bezitten, maar Zuiderlijker werd het weer interessanter.

Bij Atocha groeide *C. Trollii*, die veel witter en veel hooger is, dan de gewone soort en niet zoo veel, maar wel dikkere stammen

maakt. De groepen zijn niet zoo fraai als die, welke op de Argentijnsche grens voorkomen. Het lijken mij twee zeer verschillende planten. Welke soort zou Dr. T r o 11 gevonden hebben?

Daarna kwam ik in het land van de reusachtige vertegenwoordigers van *C. Celsianus*. Ik vond exemplaren, die de *Pasacana's* boven het hoofd groeien en daarbij heelemaal wit zijn.

Ik trok in de richting van de Argentijnsche grens en trof een merkwaardige *Echinocactus* aan, die waarschijnlijk tot de *Neoporteria's* behoort. N.1. *Etus Fidaianus*. De doornen vertoonen verschillende kleuren van geel tot paars en zwart en de grauwe ribben zijn van knobbels voorzien, We hebben hier misschien met de meest Oostelijk voorkomende *Neoporteria* te doen.

Daarna kwamen de *Lobivia's* en *Rebutia's* en prachtige *Parodia's*. Bij dit geslacht onderscheidt men planten met rechte en met haakvormig omgebogen doorns, hoewel de natuur met haar speelsche luimen ook weer uitzonderingen maakt.

Zoo vond ik *Etus Maassii* met rechte doorns. Deze uitzonderingen leeren ons, dat de natuur zich niet aan onze indeelingen stoort en dat wij bij de moeilijkheden van de indeeling toch met haar grilligheid rekening moeten houden. Bij de uitzonderingen moeten we goed opletten of het toevallige uitzonderingen zijn of wel door een veelvuldig voorkomen typische variëteiten, willen we een eenigszins bevredigenden arbeid verrichten.

Ook de *Echinopsis*soorten met haakdoorns vertoonen heel veel overgangsvormen. Als men sommige planten niet ziet bloeien, kan men hen voor *Lobivia's* houden. Op het punt van een juiste indeeling valt ook hier nog heel wat te doen.

Het is jammer, dat ik het Noordelijkste Chacogebied niet bereikt heb. Ik dacht, dat ik daar den overgangsvorm tot de *Neoraimondia's* vinden zou, maar aangezien mij dat niet gelukte, wil ik u het volgende vertellen: Jaren geleden vond Prof. H e r z o g op zijn reis in Bolivia tusschen *Pulquina* en *Comarapa* een *Cereus* met langwerpige areolen, zooals bij de *Neoraimondia's*. Ik bezit een photo van deze plant, misschien kunnen we deze eens publiceeren, als Prof. H e r z o g daarvoor toestemming geeft.

Ook geweldige zuilcactusen vindt men in die streken: deze voor den liefhebber niet zoo belangrijke planten, zijn toch voor de wetenschap wel van veel belang.

Onder de *Rebutia's* vond ik een bijzonder groote soort 25 c.M. hoog en 10 c.M. breed. Tot mijn spijt waren ze door de *Rebutia*

made aangevreten. Toch heb ik nog enkele goede planten meegebracht. De bedoelde made schijnt net als bij ons de meikever in sommige jaren in groote getale voor te komen.

Een van mijn laatste excursies verrijkte mij met een interessante *Lobivia*: *Lob. Drijveriana* n. sp. We hadden ons kamp op 4000 M. hoogte opgeslagen, daar vond ik geheel in den bodem gedrongen een plant van 3 c.M. middellijn. Hoewel deze plant om zoo te zeggen voor onze voeten groeide, hadden we haar eerst niet ontdekt, maar toen we er één gevonden hadden, vonden we er meerdere. In den jeugdvorm maakt ze nog geen middendoorns net als *Cor. Werdermanniana* en deze jonge planten zien er daardoor heel anders uit dan de oudere exemplaren, die tamelijk groote donkerbruin of blauwzwarte middendoorns maken, die zelfs vaak eenigszins omgebogen zijn.

Men ziet, dat de cactusjager met de grootste nauwkeurigheid te werk moet gaan, de vele synoniemen bewijzen hoe gemakkelijk verwarring kan ontstaan.

Toch wordt de Cactusjager meestal als een soort „veldarbeider” beschouwd zooals E. C. R o s t in zijn artikel over Brazilië en haar Zuilcactussen in het Meinummer van de *Desert-Magazine* 1933 zoo aardig zegt.

De Cactusjager moet botanisch ontwikkeld zijn, en de soorten zelf kunnen beschrijven. In de geschiedenis van de cactuswetenschap zijn niet alle beschrijvingen van de hand van beroepsbotanici.

Men gelooft ook, dat de tijden van de nieuwe ontdekkingen voorbij zijn, maar ik verklaar, dat we nog lang niet alles weten en er nog verschillende gebieden bestaan, die nog heel wat nieuwe planten zullen opleveren. Zoo heb ik ditmaal voor den eersten keer *Austrocactussen* meegebracht, die veel lijken op de Mexicaansche *Echinocereus*, maar die natuurlijk niets met haar te maken hebben. En zoo zal nog menige nieuwe vondst volgen en onze belangstelling steeds levendig houden.

In dezen zin zal de film ook waardeering wekken voor den arbeid van mijn collega's Ernst Stuemer, Friedrich Ritter, Haus W. Viereck en vele anderen, die als pionniers werkzaam waren, en de belangstelling door nieuwe vondsten aanmoedigden.

Alles wat we op onze expedities bereikten, hebben we te danken aan de groote gemeenschap van cactusliefhebbers, die onze onderneming mogelijk maakte, waarvan de schoonste vruchten de tal-

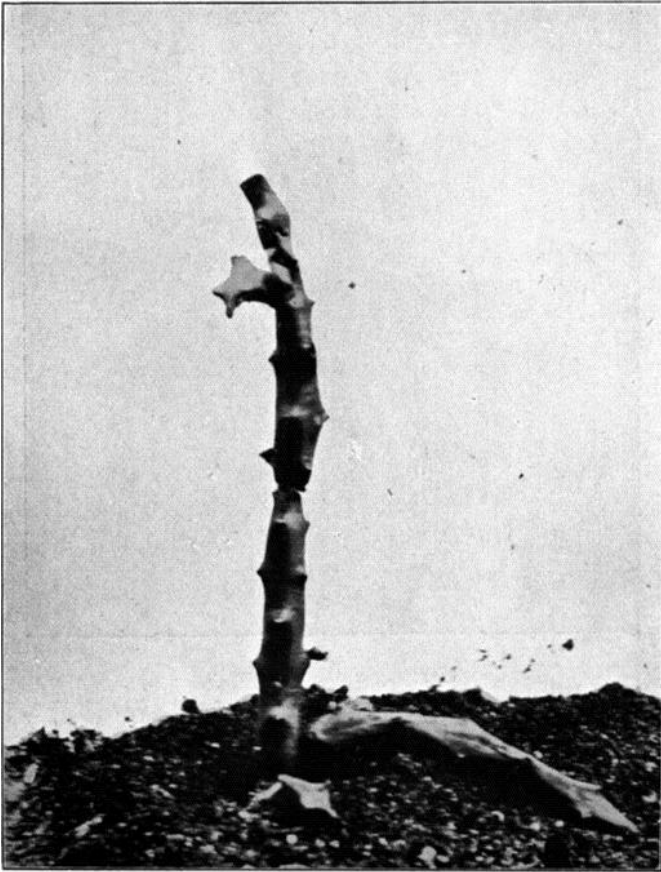
rijke nieuwe vondsten zijn, die ook voor de wetenschap van het grootste belang zullen blijken.

Als iedere liefhebber dit bedenkt, kunnen we er zeker van zijn, ook in de toekomst nog veel te bereiken met als einddoel de volledige kennis de familie der Cactaceae.

w.g. Curt Backeberg.

CEROPEGIA STAPELIIFORMIS (HAW).

Op bovengenoemde plant is met recht het spreekwoord van toepassing: „Geduld is een schoone zaak” enz.

Cerepegia stapeliiformis.

Toen een stek van deze plant in mijn bezit kwam, heb ik zeker eenige jaren zitten turen voordat een verandering merkbaar was.

Zoals de afbeelding U laat zien is er aan de plant niet veel schoons. Op het eerste gezicht zou men werkelijk denken met een *Stapelia* te doen te hebben. Het stammetje is ongeveer zoo dik als een potlood, de kleur is dof groen met bruinachtige plekken. De

Ceropegia stapeliiformis.

Foto J. Das.

stek bestond uit de twee op elkaar staande stukken verder zonder een uitwas. Langzamerhand ontwikkelde zich aan de bovenzijde een uitgroeisels en vormde zich aan de onderzijde een uitlooper. Deze uitlooper verhief zich even boven den grond om later met de punt in de aarde te boren. Ik liet hem zijn gang gaan en binnen korten

tijd was hij verdwenen in den grond van het tablet. Op zekeren dag kwam hij op een afstand van 20 cM. weer boven den grond en groeide toen in snel tempo uit tot een gevaarte van ongeveer een meter. Het liefst draait zoo'n stek zich om een stok en windt zich er dan omheen als een boon om een staak.

Tegelijkertijd groeide ook de uitwas aan de bovenzijde tot een stek uit. Alhoewel mijn geduld lang op de proef was gesteld werd ik eindelijk verrast met knoppen. Op een onderlingen afstand van 2-3 cM. verschenen van 2 tot 4 bloemknoppen die zich ontwikkelden tot bloemen met een kroon van 5-6 cM. lang. De afbeelding toont U zoo'n bloem (vergroot). De bloem is wit van kleur aan de basis en naar boven bruin gevlekt. De 5 slippen zijn aan de binnenzijde wit en aan de buitenzijde bruin. De zachte beharing aan de binnenzijde komt op de afbeelding mooi tot haar recht.

In Juli vangt de bloei aan en duurt soms tot einde November, de bloemen blijven eenige dagen geopend.

De plant is afkomstig uit de zuidelijke districten van de Kaapkolonie.

Hilversum, October 1933,

Chr. de Ringh.

BRYOPHYLLUM TUBIFLORUM EN BR. DAIGREMONTIANUM.

(Twee bekoorlijke kamerplanten.)

De soortnaam Bryophyllum = kiemblad (kiemendragende in het blad) zegt ons al, dat we hier te doen hebben met planten, die vegetatief buitengewoon gemakkelijk voorttelen, die echter jammer genoeg nog veel te zeldzaam in onze verzamelingen gezien worden en toch zo gemakkelijk verder verspreid zouden kunnen worden.

Niet veel zorg eisend bij het opkweken - een plaatsje voor een zonnig venster in de gewone, goed vochtige sukkulentenaarde - zijn te voor kamerkultuur biezonder geschikt, daar bij onbeschutte stand buiten, wind en regen de mooie kiemplantjes er af gooien, waar tegenoverstaat, dat bij Br. tubiflorum de vlekken zich scherper aftekenen, als de plant de hele dag in de volle zon staat. Bij een goede bevochtiging is hun groei verbazingwekkend : reeds in de loop van één jaar kan een hoogte van \pm 80 c.m.

bereikt worden met een omgebogen bloemstengel, die aan 't einde van de herfst of in de eerste helft van de winter, al naar de temperatuur van de kamer, meer dan een maand lang zijn bloempjes geopend houdt. In het begin van September '31 zag ik deze planten in een kas van de wereldberoemde subtropiese Hanbury-tuin te La Mortola voor het eerst in 't groot kweken. Ik nam

Bryophyllum tubiflorum en *Br. Daigremontianum*.

Foto Bertram, Bindersleben.

de kleine kiemen in vochtig zeezand op mijn verdere reis mee, plantte ze dadelik bij mijn thuiskomst en had in de winter van 1932 al de bloem van *Bryophyllum tubiflorum* en de bloemstengel van *Br. Daigremontianum*, zoals ze zich op de foto's, (rechts de eerste — links de laatste) laten zien.

Nu volgt de nadere beschrijving. Ik geef de voorkeur aan de bovenstaande namen, beide volgens opgave van de Engelse hortulanus in La Mortola en aan de hand van de wetenschappelijke behandeling der planten in Alwin Berger's Crassulaceae (Afzonderlike uitgave uit „Die Natürliche Pflanzenfamilien”. 2e druk, uitgave A Engler, deel 18a. herzien door H. Harms, Leipzig, Wilh. Engelmann. 1930. bldz. 411 e. v.).

I. *Bryophyllum tubiflorum* (trompetbloemig). Harv. (= *Bryophyllum delagonense* H. Sching, *Kalanchoe tubiflora* R. Hamet,

Foto Bertram, Bindersleben.

Kalanchoe delagonensis Echlaet Zeyh). Vaderland Madagascar, waar alle soorten voorkomen. Berger onderscheidt deze plant scherp van de op haar lijkende, soms eender genoemde *Bryophyllum verticillatum* (met in een kring staande blaadjes). Bladeren, echte leden, sylindries, van boven dikwijls zwak gegroefd, meest drie in een kring, tot 13 cm. lang en 1/2 c.m. breed, bleekrood-groen — in de volle ton scherp twartgeel gevlekt, aan de top met 5 tot 7 kleine, spitse, tegenovergestelde tanden met ronde bocht, waarin de broedknoppen zich vormen. Stengel rond, glad, tot

reeds aangegeven hoogte. Bloeiwijze vlak met talrijke bloemen. Kelkbuis klokvormig, roodachtig, korter dan de driehoekige slip. Bloemkroon oranje als zalm, buis 24 m.m. lang, slip kort, stomp, gerand met korte puntjes.

II. *Bryophyllum Daigremontianum* Berger (= *Kalanchoe Daigremontiana* R. Hamet et Perrier de la Bathie). Stengel eveneens rond, glad, tot reeds opgegeven hoogte. Bladeren ongeveer 13 c.m. lang en langer, 2 tot 5 c.m. breed, schildvormig gesteeld. spits getand, bovenzijde groengrauw, in de volle zon glanzend groen, onderzijde roodbruin, onregelmatig gestreept. In ieder tandkerfje zitten in zachte schubjes, een of meer broedknopjes, vaak 30 tot 50 en meer aan een blad. Kelk, klokvormig, slip iets langer, driehoekig. Bloemkroon, bleek geelachtig, malvekleurig, mauve tot rose, buis onder het midden ingesnoerd, 17 m.m. lang, slippen eivormig, 7 m.m.

PFARRER BERTRAM,

Vert. B. TH, K.

Bindersleben b/ Erfurt.

HET LEEKENHOEKJE.

**Correspondentie, op deze rubriek betrekking hebbende, te adresseren aan:
van Ostadelaan 23, Hilversum.**

Voor deze maand zouden wij kunnen volstaan met de mededeling: „zie vorige maand”. De maand December heeft nu éénmaal een slechte reputatie, vroeg donker, weinig zon dus weinig groei en bloei. Zeker, voor hen, die zich alleen maar gelukkig gevoelen te midden van hun planten, die dan nog, tot overmaat van ramp, opgesteld staan in een kas, die niet verlicht kan worden, is deze wel de ongunstigste maand. Voor hen heb ik slechts één troost: aan het einde van de maand zijn wij over deze narigheid heen, dan beginnen de dagen weer te lengen en wij hebben kans op helder weer. Voor hen, die er een speciale cactusverzameling op na houden, is er weinig te beleven, deze planten staan in rust. Over het algemeen hebben wij aan de planten weinig te doen. Het spreekt van zelf, dat planten, die bloemknoppen vertoonen iets vochtiger worden gehouden, zoals *Epiphyllums*. *Crassula*'s en *Rhipsalissen*, en dit is ook het geval met planten, die teekenen van indrogen geven door

te gaan rimpelen o.a. Aloë's en Echinocereussen, waarbij dan de blad-Euphorbia's nog komen, die door het laten vallen der bladeren U kenbaar maken dat te dorst hebben.

Phyllo's houden wij nu een week of zes droog, ongeveer tot half januari. Begrijpt U ons niet verkeerd! De grond mag niet zoo droog worden dat het wortelgestel geheel uitdroogt, want dat is het paard achter den wagen spannen, dan kunnen wij half januari weer beginnen de planten opnieuw wortel te laten maken, het wortelgestel moet in functie blijven.

We nemen aan, dat onze leden de kostelijke lange avonden en de vele feestdagen niet slapende doorbrengen. Of er nog iets te doen is? Laten wij eens kijken. Zijn al Uw planten voorzien van een etiket? Neen, probeert U eens aan de hand van een boek den naam te vinden. Zijn al Uw etiketten in goeden staat? Zoo niet, laten wij ze dan vernieuwen. U behandelt dan plant voor plant anders kon het wel eens gebeuren, dat de planten verkeerde namen kregen. Is de bovenkorst van de aarde groen? O ja, verwijder deze korst en breng een laagje nieuwe aarde aan. De wortels, die direct onder de korst liggen worden niet beschadigd. Hebt U zich er wel eens van overtuigd, of de namen, die bij Uw planten staan, juist zijn? Dit is een werkje, dat gemakkelijker is dan zonder eenige aanwijzing den naam op te zoeken, U hebt tenminste een basis, U kunt zelf uitzoeken of de naam juist is. Is dit volgens Uw meening niet het geval dan laat U het etiket toch zoolang in den pot staan maar plaatst er een vraagteken op totdat U den goeden naam weet. U ziet er is nog genoeg te doen.

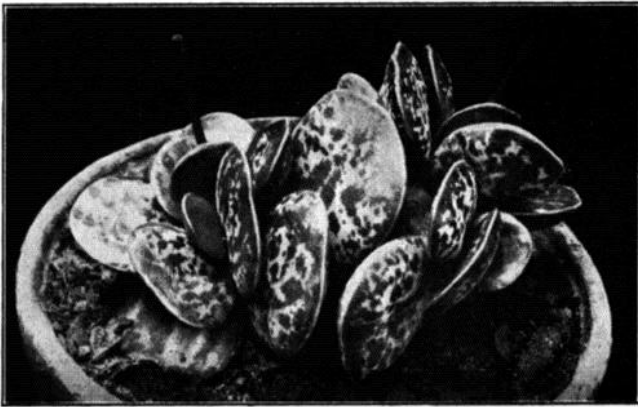
Weest U voorzichtig met koopen van planten op markten of bij venters! Vandaag staan de planten in een temperatuur eenige graden onder het viespunt, eenige dagen later in stroomenden regen om eenige dagen daarna weer een beetje droog te vriezen. Het is der planten niet direct aan te zien dat ze zoo'n kommervol bestaan hebben gehad dit komt later wel als te wat meer vertroeteld worden, maar dan heeft deze waarschuwing geen nut meer. Bezint eer ge begint!

ADROMISCHUS.

De uitgebreide familie der Crassulaceen wordt, als bekend, in een zestal groepen verdeeld, die elk genoemd zijn naar het toonaangevende geslacht.

1. De Crassula-groep.
2. De Kalanchoë-groep.
3. De Cotyledongroep.
4. De Sempervivum-groep.
5. De Sedum-groep en
6. De Echeveria-groep.

Deze groepen houdt men het best uit elkaar door goed te letten op de bloemen.

Adromischus maculatus (Salm.) Lem.

Foto F. De Laet, Contich.

Van de Cotyledongroep zijn de bloemen vijfdeelig met het dubbele aantal meeldraden. De kroonbladeren zijn gewoonlijk tot over de helft der lengte met elkander vergroeid.

Zijn nu de bloemen klokvormig en in de meeste gevallen hangend (zooals we dit van een behoorlijke klok gewend zijn) dan hebben we te doen met een echte Cotyledon. Zijn de bloemen buisvormig, dan blijven behalve een paar eenjarige geslachten (*Pistorinia* en *Mucizonia*) niet veel anders over dan de geslachten *Adromischus* en *Umbilicus*.

Hiervan is het geslacht *Umbilicus* door zijn afwijkende habitus dadelijk te herkennen. De soorten hiervan bezitten een knolachtigen wortelstok. De plant sterft ieder jaar tot den grond toe af en vormt iederen zomer een nieuwe stengel met schildvormige bladeren, waarbij de bladsteel midden onder de bladschijf bevestigd is (zooals bij *Waternavel* en *O. I. Kers*). Op de plek, waar de

bladsteel bevestigd is, bevindt zich aan den bovenkant van het blad een kuiltje en naar deze bijzonderheid heeft De Candolle het geslacht den naam van Umbilicus = Navelkruid gegeven. Een mooi voorbeeld hiervan is *Umbilicus pendulinus* (afgebeeld in Berger: Crassulaceae op pag. 417). We vonden deze soort indertijd op de krijtrotsen van Devon in de nabijheid van Torquay en ook in Dartmoor. Helaas is ze bij ons niet winterhard gebleken. De bekende en veel gekweekte *Umbilicus spinosus* D. C.

Orostachys spinosus L. Berger.

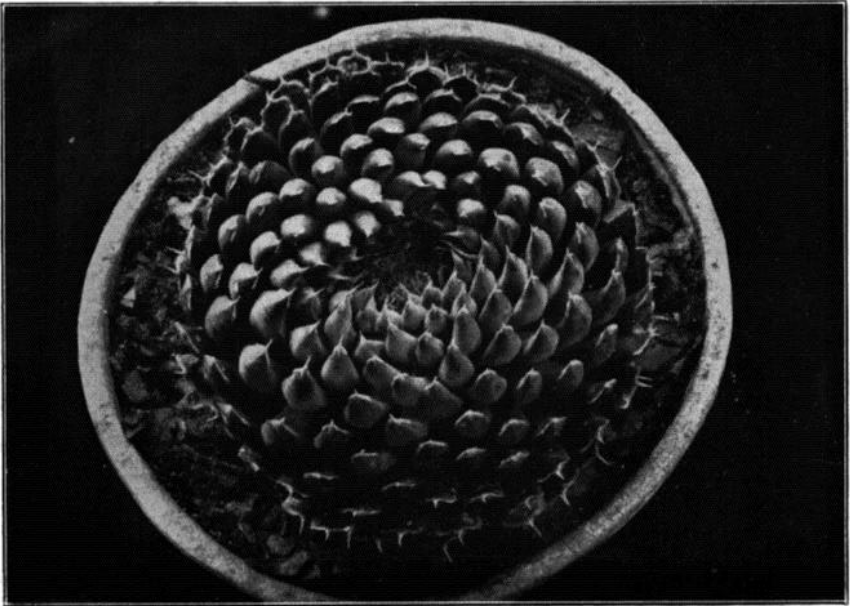
de vorm van het rozet geeft den zomertoestand aan: rechts op de photo een bloeiende plant.

Foto Friedr. Ad. Haage Jr., Erfurt.

(afgebeeld in Catalogus Haage 1933 p. 45 en Silva Tarouca: Freilandstauden afb. 533) hoort thuis in Sedumgroep onder het geslacht *Orostachys*. Ze dient dus officieel te heeten: *Orostachys spinosus* B. Deze fraaie soort bewoont Siberie tot Manschoerye en mag als zoodanig in ons land wel als winterhard gelden. Als een merkwaardigheid vermelden we, dat Sven Hedin ze vond in Oost Pamir op een hoogte van 4439 M. Tegen koude is het dicht ineengedrongen, op een Sempervivum lijkende, rozet dan ook uitstekend beschermd. Anders staat het met de nattigheid. In

den strengen winter van '29 bleven onze planten buiten volkomen ongedeed, het jaar daarop, toen het practisch haast niet gevoren had, verdwenen ze door de vochtigheid. Daarom zetten we ze koud, maar droog, achter een ruit in een onverwarmde loods.

We komen nu terug op de beide geslachten *Cotyledon* en *Adromischus*. Stellig zijn beide nauw met elkander verwant en oorspronkelijk heeft men alle soorten beschreven onder den naam *Cotyledon*. Deze naam is afkomstig van Linnaeus en dateert

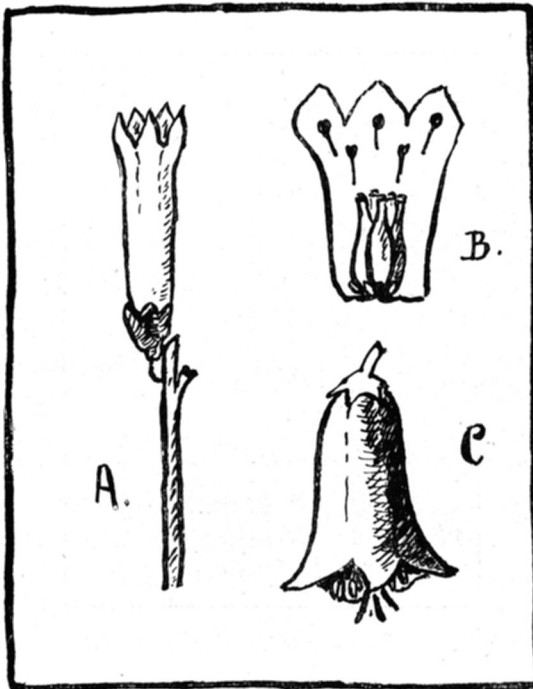

Orostachys spinosus (L) Berger
gesloten vorm (wintertoestand)

Foto F. de Laet, Contich.

van 1735 terwijl het geslacht *Adromischus* is opgesteld door Lemaire in 1852. Het is dus begrijpelijk, dat men bv. alle soorten van het geslacht *Adromischus* als synoniem *Cotyledon* vindt. In de naam, die Lemaire koos ligt echter een prachtig herkenningmiddel verborgen. *Adromischus* beteekent zooveel als met harde, houtige bloemsteel en dit is m. i. wel de meest opvallende eigenschap van het geslacht. Als de bloemen reeds lang verwelkt zijn en afgevallen, blijft de bloemstengel als een stokje rechtop staan. Dat de bladeren makkelijk loslaten en dan wortelen is

een bijkomstige eigenschap, die ze echter met meerdere vetplanten deelt. Daarentegen bevinden zich aan de stammetjes van sommige soorten (o. a. heel duidelijk bij *A. cristatus*) korte bruinachtige luchtwortels, die hoogstwaarschijnlijk dienen om het atmosferische vocht (dauw) op te nemen. Hoe groot de gelijkenis met *Cotyledon*soorten is, blijkt uit het feit, dat nieuw ontdekte soorten van den laatsten tijd *A. Schäferiana* en *A. montium* Klinghardtii door Dinter tot *Cotyledon* en door Berger tot *Adromischus* ge-

Bloemtypen:

- A. *Adromischus*.
- B. *Umbilicus* (open).
- C. *Cotyledon*.

rekend worden. Beide soorten uit Groot-Namaland. Beschrijving in Fedde: Repertorium 1923).

Wat de kultuur van *Adromischus* betreft, behoeven we geen bijzondere voorzorgen te nemen. Een aardmengsel bestaande uit de helft zand en de rest gezeefde bladaarde met klei en wat kalkgruis voldoet aan alle eischen. Dezelfde grondsoort geven we ook aan de *Cotyledons*, *Pachyphytums* en de witberijpte

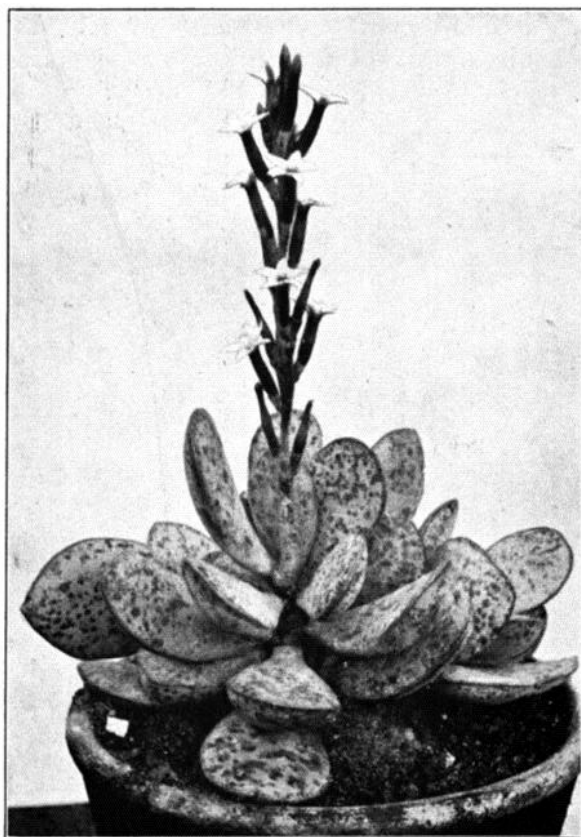
Echeveria's. Doordat alle Adromischussoorten makkelijk van bladeren stekken, zijn het echt dankbare liefhebbersplanten. Slechts een vijftal soorten komt echter vrij geregeld in de verzamelingen voor. nl.: *A. cristatus* (afb. v. R. pl. 9.)

A. clavifolius (v. Roeder Sukkulenten plaat 25)

A. Cooperi (Kievitseitjes)

A. maculatus (v. Roeder Sukk. plaat 23 Duursma Onze Vetpl. pag. 117 als *Cot. maculata* S. D.)

A. mamillaris.

Adromischus sp.

Foto Mej. I. Mees, Hilversum.

Wie kent er afbeeldingen van andere Adromischus-soorten of helpt ons aan origineele foto's? Tenslotte geven we een tabel

volgens Berger bewerkt, doch die onszelf helaas niet in alle opzichten bevredigt. Laten onze leden nu ook eens hun krachten hiermee beproeven. Bijgaande foto, die we indertijd van Mej. I. Mees uit Hilversum ontvingen, stelt zonder eenigen twijfel een Adromischussoort voor, waarop de houtige bloemstengel met de typische Adromischusbloempjes wijst. De bladeren zijn grijs met groene vlekjes en als ik het wel heb is de plant uit Transvaal afkomstig. Maar hoe ze dan wel heet? De tabel geeft geen uitkomst. Voorloopig zetten we er dus maar Adromischus sp. onder. Mogelijk is het een nieuwe soort. Kunnen onze Zuid-Afrikaansche vrienden ons misschien aan den naam helpen? Dan plaatsen we de foto nog eens opnieuw met de volledige beschrijving erbij.

Rotterdam. juni 1933.

V. D. HOUTEN

Determineertabel van het geslacht Adromischus

(bewerkt naar Berger)

1. Bladen vlak. Grootere planten (met het uiterlijk van *Cotyledon orbiculare*) 2.
Bladen niet vlak. Kleinere soorten 5.
2. Bladen ongeveer ruitvormig : *A. rhombifolius*.
Bladen anders 3.
3. Bladen alleen aan de rugzijde sterk gekromd: *A. jasminiflorus* (met op jasmijn? gelijkende bloemen).
Bladen anders 4.
4. Bladen met gegolfd rand, blauwgroen. Bloemen telkens drie bijeen: *A. triflorus*.
Bladen zonder golfrand, grijsgroen met roodbruine vlekken :
A. maculatus (de gevlekte).
5. Planten tachtbehaard (met de loupe te zien).
Bladen bijlvormig met ronden steel en aan den top met gegolfd rand, 2 1/2 c.M. lang.: *A. cristatus* (de kamvormige)
Planten kaal . . . , 6.
6. Bladen knotsvormig met gesteelden voet 3 - 4 c.M.: *A. clavifolius* (de knotsvormige, ook bekend als *A. Vanderheideni*).
Bladen anders 7.
7. Bladen rondachtig of langwerpig spatelvormig, in doorsnede plat ovaal 8.
Bladen sterk verdikt, in doorsnede een cirkel of halve cirkel 9.

8. Bladen rondachtig, stomp, $2\frac{1}{2}$ c.M. lang, rood gerand met talrijke grijze schubjes bedekt: A. hemisphaericus.
Bl. langwerpig, aan den voet smaller meest donker gevlekt: A. Cooperi (Naar de vlekentekening Kievitseitjes genoemd).
9. Bladen in doorsnede cirkelrond, kortgesteeld: A. Marlothi.
Bladen in doorsnede halfcirkelrond 10.
10. Jonge bladen klierachtig behaard. Mimicryplant: A. Schaeferiana.
Alle bladen kaal, bruingevlekt 11.
11. Stam kruipend: A. mamillaris.
Stam zeer kort, doch rechtopstaand: A. Mariana.

PRIJSCOURANTEN.

Van firma F r i e d. A d o l p h a a g e Jun. te Exfurt ontvingen wij een rijk geïllustreerde (43 afb.) prijscourant waarin een groot sortiment zaden wordt aangeboden.

G. D. D.

BACKEBERG'S NIEUWE CACTUSBESCHRIJVINGEN.

Zooals wij in ons vorig nummer reeds mededeelden, bestaat het plan begin volgend jaar een viertalige publicatie te doen verschijnen waarin de nieuw ontdekte Cactussen systematisch zullen worden beschreven en afgebeeld. Om mogelijk misverstand te voorkomen, vestigen wij er de aandacht op, dat deze publicatie in maandelijksche afleveringen zal worden uitgegeven, waarvan de prijs per vol jaar van 12 publicaties R.M. 4.20 bedraagt, *franco per post*.

De heer B a c k e b e r g verzoekt het bedrag voor het eerste jaar reeds nu op zijn postrekening 's-Gravenhage 145880 te willen storten, opdat hij eenige mate rekening kan houden met het doen drukken van het benodigd aantal exemplaren.

Gaarne wekken wij onze leden op zooveel mogelijk een abonnement op deze publicaties te nemen. Vooral voor hen die een voorliefde voor importen hebben, zijn te onmisbaar.

G. D. D.

EEN NIEUW MIDDEL TEGEN WOLLUIS EN ROODE SPIN.

Wolluis blijft nog altijd een van de ergste vijanden onze Cactus-
sen, terwijl wij ook over roode spin ettelijke vragen ontvangen. Wij
zijn er daarom steeds op uit met verschillende bestrijdingsmiddelen
proeven te nemen.

Sommige dezer middelen blijken wel tamelijk goed te zijn, doch
meermalen hebben wij ondervonden, dat een praeparaat wel de in-
secten doodde, doch tegelijk ook voor de planten schadelijk bleek
te zijn.

Wij hebben nu dezen zomer en herfst uitgebreide proeven ge-
nomen met een nieuw bestrijdingsmiddel, n.l. „poliflor”, dat in den
handel wordt gebracht door de chemische fabrieken „Hobo” te
Venlo.

Met een 3 % en een 5 % oplossing hebben wij met wolluis be-
smette cactussen bespoten, het resultaat was afdoende, terwijl de
planten er niet den minsten nadeeligen invloed van hebben onder-
vonden. Op een paar planten welke door roode spin waren aan-
getast, hebben wij dit gespuis een paar weken haar gang laten
gaan, en daarna een 5 % poliflor-oplossing geprobeerd. 't Gevolg
was, dat de roode spin verdween, terwijl de planten zich weer ge-
heel herstelden.

Wij hebben hetzelfde middel geprobeerd om keldermotten (pisse-
bedden) te vernietigen. Wij gebruikten daarvoor anders wel Pa-
rijsch groen, maar durfden dit wegens de sterk giftige eigenschap-
pen, op plaatsen waar kinderen kunnen komen, niet meer toepassen.
Bij tusschenpoozen van enkele dagen hebben wij af en toe de ruim-
ten tusschen de potten en langs de muren van ons kasje, alsmede de
onderkanten van de tabletten met een 5 % poliflor-oplossing be-
spotten. Eveneens hebben wij met poliflor mieren verdreven en
bladluizen op rozen vernietigd.

Wij meenden goed te doen onze bevindingen aan de lezers be-
kend te maken, opdat ook anderen hiermee hun voordeel kunnen
doen.

G. D. D.

**Groote Natuurhistorische Tentoonstelling op geographischen grondslag
te Amsterdam, April 1934.**

De Afdeling Amsterdam van de Nederlandsche Natuurhistorische Vereeni-
ging zal van 21 t/m 29 April des volgenden jaars (1934) een Groote Natuur-

historische Tentoonstelling op geographischen grondslag houden in de groote Concertzaal met Veranda van het Koninklijk Zoölogisch Genootschap „Natura Artis Magistra” te Amsterdam.

Op deze tentoonstelling zullen Nederlandsche wilde planten en bloemen, maar ook exotische gewassen uit verschillende streken en werelddeelen geographisch in landschappelijke groepeerings worden opgesteld, waarbij de biologische bijzonderheden van groei, bloei, aanpassing, beschutting en verdediging naar voren zullen worden gebracht. Zoo ligt het in de bedoeling groepen der Nederlandsche bosch-, moeras-, weide-, duin- en heideflora, met hare fauna te demonstreeren, alsmede natuurgroepen van bloeiende alpenplanten der Midden-Europeesche en Aziatische hooggebergten. Voorts zullen groepen van Zuid-Europeesche-, Chineesche- en Japansche flora's in tuinvorm opgesteld worden, benevens plantengemeenschappen uit de markante succulentenflora's van Zuid-Amerika en Mexico, en zulke van het Zuid-Afrikaansche woestijngebied. Daarenboven zullen er felkleurige bolgewassen van Midden- en Klein-Azië in natuurmatige opstelling te bewonderen zijn, en daarnevens ook cultuurvormen door doelbewuste kruisbestuivingen verkregen.

De landschapsgroepen zullen hier en daar door enkele markante diersoorten, aan de onderscheidene gebieden eigen, (vogels, zoogdieren, reptielen, in opgezette vorm. nesten, eieren e.d.) worden geaccentueerd.

Het doel der tentoonstelling is de levende natuur in hare algemeene en bijzondere gedragingen en uitingen op leerzame en suggestieve wijze onder het oog van het publiek te brengen; zij zal voor natuurvrienden en studeerenden, voor tuinbezitters, planteliefhebbers en kweekers, belangrijk en boeiend zijn.

Een aantal der eerste Nederlandsche tuinbouwfirma's hebben zich met eenige liefhebbers en plantkundigen bereid verklaard elk voor zich een grooter of kleiner deel van de tentoonstelling te verzorgen, o.a. de firma's C. G. van T u b e r g e n J r, te Haarlem, Koninkl. Kweekerij „Moerheim”, Dedemsvaart, W. K e e s s e n J r, en Zonen, „Terra Nova”, Aalsmeer, C. Th i m, Amsterdam, Dr. W. E. de Mol en A. H. Nieuwenhuizen, Amsterdam-Lisse, E. J. Labarre, Hilversum, Ned. Vereen. van Vetplantenverzamelaars „Succulenta”, kring Amsterdam, terwijl ook belangrijke inzendingen van botanische en andere instellingen zijn toegezegd. Met andere inzenders wordt nog overleg gepleegd.

Het bestuur der Afdeeling heeft zich de gewaardeerde medewerking van de Directie van „Artis” kunnen verzekeren, waardoor de tentoonstelling tegen matigen prijs voor het publiek te bezichtigen zal zijn, ook des avonds! Voor bezoekers der tentoonstelling zullen op den dag ook de verzamelingen van „Artis” te bezichtigen zijn!

Als Technisch samensteller der tentoonstelling zal optreden de heer C Th i m, van Baerlestraat 56, alhier, terwijl het correspondentie-adres der tentoonstelling is Mejuffrouw G. v a n Es. van der Lindenstraat 31, Amsterdam Z.

INHOUD: Vierde brief van den Cactusjager. (Slot.) — *Ceropegia Stapeliiformis* (Haw). — *Bryophyllum tubiflorum* en *Br. Daigremontianum*. — Het Leekenhoekje. *Adromischus*, — Prijscouranten. — Backeberg's nieuwe Cactusbeschrijvingen. — Ben nieuw middel tegen wolluis en roode spin. — Groote Natuurhistorische Tentoonstelling op geographischen grondslag te Amsterdam, April 1934.
